

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.603 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Canadese nationaliteit te zijn, op 17 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 september 2008, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. CLAES loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Canadese nationaliteit en in het bezit van een geldig Canadees paspoort, komt op 18 april 2007 het Rijk binnen.

Er wordt hem een aankomstverklaring geldig tot 16 juli 2007 afgeleverd.

Op 17 december 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 31 maart 2008 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn zoon M.N., EU-onderdaan van Portugese nationaliteit.

Op 4 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 16 oktober 2008 ter kennis gebracht van verzoeker en is de bestreden beslissing. De motieven luiden als volgt:

“Reden van de beslissing (2):

(...)

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Art. 40 bis §2: als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene voldoet niet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden, gezien hij onmogelijk ten laste kan zijn van zijn minderjarig kind. Gelet op de minderjarigheid van het kind valt er niet in te zien hoe aan het bepaalde van het artikel zou kunnen worden voldaan.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 8° van het tweede lid van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1992 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit deze wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Art. 40 bis §2: als familielid van de burger wordt beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner al bedoeld onder 1° en 2°, die ten hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene voldoet niet aan de in dit artikel gestelde voorwaarden, gezien hij onmogelijk ten laste kan zijn van zijn minderjarig kind. Gelet op de minderjarigheid van het kind valt er niet in te zien hoe aan het bepaalde van het artikel zou kunnen worden voldaan.

Verzoeker baseert zich voor zijn aanvraag tot vestiging echter niet op artikel 40bis§2 4° Vreemdelingenwet, maar op artikel 40 bis§2 2° Vreemdelingenwet.

Verzoeker baseert zich op zijn duurzame relatie met een burger van de Unie voor het bekomen van de nodige verblijfsdocumenten in België. Hij legt de geboorteakte van zijn zoon enkel voor ter staving van

zijn duurzame relatie met mevrouw L. A. (...). Hij baseert zich niet op het feit dat hij de vader is van een burger van de Unie om een verblijfrecht te bekomen.

Gezien het voorgaande kan dan ook vastgesteld worden dat de beslissing tot weigering van verblijf gebaseerd is op een foutieve motivatie. Men haalt immers de verkeerde rechtsgrond aan om het verblijf van verzoeker te weigeren, een rechtsgrond waarop verzoeker zich niet baseerde om de vestiging aan te vragen.

Verzoeker wenst dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de aanvraag van verzoeker uitdrukkelijk blijkt dat de aanvraag tot vestiging werd ingediend in functie van zijn minderjarige zoon, M.N. De bestreden beslissing verwijst dus terecht naar de toepassing van artikel 40 bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens betwist verzoeker niet dat hij niet ten laste is van zijn minderjarig kind. Er dient volgens de verwerende partij dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

3.1.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker meent immers dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een foutieve motivering. Verwerende partij haalde immers de verkeerde rechtsgrond aan om het verblijf van verzoeker te weigeren. Verzoeker baseerde zijn aanvraag tot vestiging immers niet op artikel 40 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet maar op artikel 40 bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en naar het feit dat verzoeker niet voldoet aan de in artikel 40 bis, § 2 gestelde voorwaarden, gezien hij onmogelijk ten laste kan zijn van zijn minderjarig kind. Gelet op de minderjarigheid van het kind valt er volgens de bestreden beslissing eveneens niet in te zien hoe aan het bepaalde van dit artikel zou kunnen worden voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit tevens kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad stelt vast dat aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, gesteund op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling geeft aan de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden te weigeren indien de voorwaarden daartoe niet vervuld zijn.

In casu nam de gemachtigde van de minister een weigeringsbeslissing omdat verzoeker onmogelijk ten laste kan zijn van zijn minderjarig kind.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift echter voor dat hij zijn aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden baseerde op zijn duurzame relatie met een burger van de Unie, namelijk zijn partner L. A. I. M., van Portugese nationaliteit, en deze niet baseerde op het feit dat hij de vader is van een burger van de Unie. Ter staving hiervan voegt verzoeker zijn aanvraag tot vestiging van 31 maart 2008 toe aan zijn verzoekschrift.

Uit het administratief dossier en uit deze aanvraag blijkt dat verzoeker zijn aanvraag wel degelijk deed in functie van zijn minderjarige zoon. De aanvraag van 31 maart 2008 luidt immers als volgt:

(...)
C. FAMILIELEDEN
Naam en voornamen: N. ,A. (...)
(...)
verzoekt om vestiging in België als: vader
van naam en voornamen: N. ,M. (...)
geboorteplaats- en datum: ANTWERPEN (WILRIJK) op 31-05-2007"

De Raad stelt bovendien vast dat deze aanvraag door verzoeker zelf werd ondertekend zodat hij in zijn verzoekschrift niet dienstig kan voorhouden de aanvraag in functie van zijn Portugese vriendin te hebben ingediend, nu uit de aanvraag zelf blijkt dat hij deze indiende als vader van zijn minderjarige zoon N.M. De Raad merkt tevens op dat artikel 40 bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, waarop verzoeker beweert zijn aanvraag te steunen, nog niet in werking was getreden op 31 maart 2008, datum van de aanvraag van verzoeker.

De verwerende partij diende dus wel degelijk de aanvraag van verzoeker te beoordelen in toepassing van artikel 40 bis, § 2, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat het vroegere artikel 40, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet in toepassing waarvan de aanvraag werd ingediend vervangt. Dit artikel bepaalt het volgende:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd (...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Hieruit volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een EU-onderdaan, ten laste moet zijn van deze EU-onderdaan. In haar nota stelt de verwerende partij terecht dat verzoeker niet betwist niet ten laste te zijn van zijn minderjarige zoon. Verzoeker weerlegt dus in zijn verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In punt 2. van dit arrest werd reeds vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.